

[Udenrigsministeren]

kratiet, nemlig at på disse punkter afviser vi en udvidelse af Parlamentets rolle.

Både hr. Ivar Nørgaard, hr. Niels Helveg Petersen og flere andre var inde på, at jeg havde talt om, at Rådet næppe fuldt ud har erkendt behovet for at finde en meningsfyldt rolle for Europa-Parlamentet. Den sætning kan måske godt lyde lidt kryptisk. Der ligger deri vel nok, at man skal have en vis psykologisk forståelse for nogle af de problemer, der til tider synes at opstå, eller nogle af de reaktioner, man finder en gang imellem. Når nogle ikke selv synes at have fundet en balance i en meningsfyldt rolle, så kan der være visse problemer i kontakterne. Men jeg deler til fulde hr. Niels Helveg Petersens bemærkning om, at en udpræget grad af realisme kun vil fremme udfyldelsen af den meningsfyldte rolle, som allerede traktaten i sin udformning tildeler Europa-Parlamentet.

Hr. Ole Bernt Henriksen ville gerne have bekræftet, at regeringen lægger overordentlig stor vægt på kampen imod tekniske handelshindringer såvel inden for EF som inden for de andre fora, f.eks. GATT. Det kan jeg til fulde bekræfte. Det er et af de meget store og meget vigtige arbejdsområder.

Hr. Glistrup talte om alt det, vi blander os i, som slet ikke kommer os ved, og hr. Glistrup vrængede lidt ad det dér med, at Europa vil tale med én stemme fjerne steder, hvor vi ikke har noget at gøre. Jeg synes, det er et lidt specielt synspunkt, og jeg kan ikke rigtig finde ud af, om det, der ligger bag, er en klædelig national beskedenhed, eller om det er en eller anden form for national selvtiltrækkelighed. Under alle omstændigheder kan jeg ikke helt acceptere det synspunkt, at vi skulle forholde os passive til en række af de væsentlige politiske problemer i verden omkring os, som dog er bestemmende for vores egen hverdag. Og jeg kan slet ikke forstå, hvorfor vi ikke skulle udnytte de muligheder, der ligger inden for det europæiske politiske samarbejde, til på områder, hvor vi er enige, da også at udmønte denne enighed i fælles handling. Det er jo det, hverken mere eller mindre, der ligger i det europæiske politiske samarbejde.

Hr. Steen Folke stiller en række mere konkrete spørgsmål. Et gennemgående træk i hr. Steen Folkes bekymringer synes at være, at alene dette at omtale noget i en europæisk akt sættes lig med at formalisere noget. Det

synes at være det, der får det til at løbe koldt ned ad ryggen på hr. Steen Folke. Her synes jeg der er grund til at sige, at en europæisk akt – hvis man skulle nå frem til en sådan – har jo ganske samme status som alle de erklæringer, der for øjeblikket findes, alle de forskellige hensigtserklæringer, der findes f. eks. i konklusionerne efter rådsmøder m.v. Det er jo ikke politisk bindende på nogen måde, det er alene hensigtserklæringer, der er tale om. Derfor ser hr. Steen Folke spørgsmål ved højlys dag, når han mener, at dette, at man omtaler nogle ting, er ensbetydende med, at man formaliserer noget.

Det gælder f. eks. det spørgsmål, hr. Steen Folke rejste om det kulturelle samarbejde mellem de enkelte lande. Jeg har sagt klart og tydeligt her, at det, vi sigter på fra dansk side, er et mellemstatsligt samarbejde mellem EF-lande såvel som mellem medlemslande af Europarådet m.v. Dette, at vi gør opmærksom på, at vi har til hensigt at fremme det kulturelle mellemstatslige samarbejde, forstår jeg ikke kan fremkalde den helt store bekymring, netop når vi holder os disse forudsætninger klart, som jeg har gjort rede for.

Hr. Steen Folke spørger om dette med en fælles udenrigspolitik. Jeg kan gentage, hvad jeg sagde i min indledning, og hvad jeg sagde for et øjeblik siden, at vi finder ikke, det er hensigtsmæssigt at arbejde henimod en fælles udenrigspolitik. Jeg kan bekræfte, som jeg sagde, at der er et enkelt andet land, der mener det samme, men jeg føler det ikke rigtigt her at begynde at røbe, hvilke lande der har hvilke meninger.

Hr. Steen Folke var også inde på spørgsmålet om EF-Parlamentet. Vil vi ved at ændre på forholdet imellem institutionerne styrke Europa-Parlamentets rolle? Det må fremgå af, hvad jeg har sagt tidligere, at det ikke er regeringens hensigt at bidrage hertil.

Hr. Steen Folkes afsnit om Luxembourgforliget har jeg allerede svaret på.

Endelig havde hr. Steen Folke et spørgsmål om, hvorvidt regeringen virkelig kunne gå ind for et afsnit i en europæisk akt, som handler om Det europæiske Råd. Det er jo noget, der igen formaliserer tingene, siger hr. Steen Folke. Det gør det ikke. Det er en beskrivelse af den praksis, som allerede er beskrevet i de forskellige konklusioner fra Det europæiske Råds møder. Det er en hensigtserklæring, som ikke er politisk bindende.